

Zánik a vznik

K události a událostnosti náleží jednak počátek či vznik takové události, jednak také její konec či zánik. Ovšem protože každá událost se jiným událostem něčím podobá, ale také něčím nepodobá, musíme se tázat po původu oněch podobností i nepodobností. Připustíme-li, že se každá skutečná (pravá) událost vyznačuje určitou jedinečností (unikátností) stejně tak, jako různými podobnostmi s jinými událostmi, nesmíme se spokojit tím, že události jen „třídíme“, tj. přiřadujeme je k sobě podle podobností, a nesmíme rozhodně zapomínat na jejich odlišnosti i v rámci takových skupin (tříd), a zejména nesmíme opomíjet ty jejich rysy, jež vyznačují jejich jedinečnost, unikátnost. A tak, jako je každá událost v něčem unikátní, je v něčem unikátní i její vznik (a pravděpodobně, někdy jistotně i zánik). Základní otázkou v naší dnešní situaci, pokud jde o „první filosofii“, je nepochybně ta, která se dotazuje po původu, zdroji nebo, jak Němci říkají, po „von woher“ takové jedinečnosti. A protože důraz na jedinečnost resp. – přesněji – na jedinečnosti všech pravých událostí, všech pravých jsoucen vylučuje každý pokus o nalezení jakékoli předmětné, dané skutečnosti jako příčiny, musíme takový zdroj hledat mimo sféru předmětností, tedy i mimo sféru čehokoli již bylého, minulého. Z toho vyplývá, že vzít vážně počátky a konce událostí nutně vede do oblasti nepředmětného.

(Písek, 150906-3.)